

Wáta Dec. 4. 1853.

Geest Nov 17th 1853.

K513/797

Édes Aranybácsi!

Több ránk néve érdekes dolgot olvastam a mai delibábol. Először is a Garay halála-
lat mi ugyan már önhénel nem újság. Szegény Garay! kiáltottam volna békonyo-
san fel, ha magamban beszélni és kiabálni szokásom volna. Szegény Garay; szerencsét-
len voltál életed nagyobb részében, nem hiúlonörön szerencsés mint az, vegre minden te-
kintetben boldoggá lettél. De ezen felkiáltás végig tüstent vissravontam, midőn
Ney, Ferencz rettenetes nekrológját, és Györfy Gyula szerencsétlen patriotán bicúri-
tatóját olvastam. „Garay nincs többé. de munkái megvannak, és tehat vegyék
art nyakirafőre mert nehemi szép procentum van belőlök” ezt ordítja Ney.
Györfy pedig oly magossa teszi a költő emléket, a honnan természetesen
kell szédülnie. Megajánlja a földet gyujtam vele, mint egy kénygyűjtással
és illatszerekkel babérolat nevel számára a tulvilágon. A halálatosság szép
erény, és ha Györfy, ezt akarja gyakorolni, midőn Garait ki az ő verseit, az igaz,
már felörült korában, kedves öleg bírálta, az egeelig, magasztalta; igen elvették az

ját, mert enyire tulmenven ar elegen es erde metten, veise majd nem saty,
ranak veheto.

A második erdeles tárgy volt a szegény ember dala. Errel úgy jártam, mint az,
ki barátjának nejevel a vasúton véletlen összerjön, kit pedig leánykosáiban a vi-
lag, sőt barátja tuta nélkül is ismert. E verset en még harmadszor olvastam egy
börkötetes könyvetekből, melynek első lapján ér állt. Magyar Dallamok.
Vájjon era többiek kivételénél ismét. Vali úgy volna. Igen örülnek a Hunga-
rian Melodies-oknak.

Előbbi levelemből ki felejtém e két jegyzést:

1. Monte-Saglioso Gróf Monte-Saglioso, Andráshereczeg legújabb embere Szalay II. k.
2. Ut új káiserlö Andráshereczegiben, hogy ellenit rettentse, s mi jövö királyi hatat
mának jelenül, egy káiserlö csináltatott, melyen hóher, bárd és balta volt, és a mely
rettentő ingerítteget szült. Dr. Leo. J. v. Kala.

Alja megajjisten!
szerep tanítványa
Tizza domolo
fordito

48. (185)

A képrelethez

Oh! hagyj el most hő képrelet.
Nem látui már női levelet
Minden elfogyadva, aszva
Fájna gondolnom társaira.
Minden itta szomorú tél
Hulló lombot képet a fal.
S alig, alig jön az égre
S napja jó isten képe.
Es komor az égbolt, hallgat,
Mint a legyőzött tánczolt rab
Kinek kérebol fogyeret
S villámot kitékeret.
Vagy jere mégis, esaltással
Sülvilági eskedvel...
S ha elalodom esgedelmén
Világjamhoz, illy lemellem.
Es fogd kéredbe a kérem
Hogy annál szebb álmon legyen!
- S majd azt hiszem álmainban
Hogy anyam az a kiott van...
- Jere jere ohaltass el
Mindenig attass, soh' se költössel.

186

Egy hölgynek

Keblemben oly nagy a szerelem láng,
Étegne tőle az egész világ.
S nem raknak bástyanak még oly falat
Melyet e lángkőnyen ne törne át.
S kibírja keble günynyal kérdésed.
Benned van oh hölgy rá a felelet
- Vas pánczéleket keblem körül fagyott
Kőkönyöd - s ez lángomról még nagyott.

4
Tisztelt Arany János úrnak
M. Iródalom tanárának.

Oroszán

át

N. Körös

